

VERHAAL A

Musketier

Mijn angstschreeuw schudt me wakker.

Kermis, een confettikanon, allemaal glinstering, ik het projectiel. Een nachtmerrie.

Nu lig ik doodstil en kan me nauwelijks bewegen.

‘In dit ruimtestation is een verzwarringsdeken gebruikelijk als iemand nét arriveert met de ruimtesonde. Anders wordt het zo zweverig, begrijpt U?’ zegt een stem.

Ik besef dat ik naakt ben, op dat negligeetje van die travestietenkraam na. Mijn geslacht hangt er als een wormvormig aanhangsel bij.

‘Wees niet bevreesd, uw geslacht kan het nog véer schoppen.’ spreekt de stem. ‘U bent de uitverkorene!

En wie mij gelooft heeft eeuwig leven, zoveel is zeker.’

Jezus Christus, ik? Een voor de belasting voortvluchtige keukenontwerper, die altijd ambivalent de drag queen uithangt op zoek naar een sigarettenautomaat en nog geen punaise in een plank kan slaan?

‘Jongen, ik heb àl je data. Vanaf nu ben je mijn eigen musketier,’ zegt hij achteloos.

VERHAAL B

Hij schrikt wakker van een ijzige angstschreeuw.

“Moeder!?”

Stilte. Alleen het zachtjes zoemen van de ruimtesonde. Met zijn ene nog werkende oog kijkt hij rond. Op de grond haar negligeeetje. Hij probeert op te staan, maar kan zich niet bewegen. Ligt er iets op zijn borst? Niet de verzwaringsdeken die hem in staat van gewichtloosheid op bed houdt. Nee, iets... levends.

“Mam!? Ben jij dat?”

Zijn gevoelens voor haar waren altijd ambivalent geweest. Hij hield van haar, maar ze kon niks. En nu is ze dood. Ze was keukenontwerper, maar dat is in dit ruimtestation niet bepaald te zien. Geen sigarettenautomaat te bekennen, en er slingert altijd wel achteloos een punaise rond. Onaangenaam, als je de glinstering van zo'n voortvluchtig exemplaar te laat opmerkt.

Het lukt hem zijn arm los te rukken. Hij grijpt zijn confettikanon.

“...mama?”

– “Stil maar, jongen. We zijn weer samen.”

VERHAAL C

Kriebels

“Hoi”, zei ze. Ze lachte haar tanden bloot. Niet wetende dat ik haar voortand op onze tweede date er per ongeluk met een punaise uit zou beuken. Die tand had nog geen idee van onze ontluikende liefde.

De glinstering in haar ogen verraadde haar karakter. Ik smolt als een vallende ster in een ruimtesonde. Ik voelde me David Bowie in Space Oddity, gewichtloos in een ruimtestation. Van binnen een angstschreeuw die niemand hoorde. Een imaginaire verzwaringsdeken vertraagde mijn tred.

Zogenaamd achteloos liep ik naar haar toe. Ik had dat negligeeetje niet moeten aandoen. Het prikte. Ik waande me in een ambivalent tafereel. Alsof er elk moment een confettikanon kon afgaan en ik een prijs voor een goedkope keukenontwerper zou winnen. Zenuwachtig. Als een voortvluchtige crimineel. Ik had zin om de hele sigarettenautomaat te plunderen. “Hoi”, fluisterde ik terug, en zo werd ik verliefd.

VERHAAL D

Voortvluchtig in de ruimte

Het was in de glinstering van de sigarettenautomaat dat de keukenontwerper zag wat hij had gedaan, hij liet een angstschreeuw. Hij staarde naar de punaise in het oog van de onschuldige voorbijganger in het negligeeetje. Hoe had hij zo achteloos kunnen zijn? Hij deed zijn ogen dicht en beeldde zich in dat hij in een ruimtestation was. Of nog beter: een ruimtesonde. Zwevend door het universum op veilige afstand van de aarde, voortvluchtig van zijn daden. Plots verscheen er een lach op het gezicht van de vrouw, wat hem met het effect van een confettikanon terugbracht naar de aardse realiteit. Hij stond normaliter ambivalent tegenover blijdschap, maar in deze lugubere situatie beviel het hem voor geen meter. Was het te wreed om die rotlach met een verzwarringsdeken van haar gezicht te duwen? Hij zuchtte, was hij maar in de ruimte.

VERHAAL E

Adem

Na tig echo's en scans wacht het volgende medische ruimtestation. Of eigenlijk meer een soort ruimtesonde. 'U mag alle bovenkleding uittrekken en het negligeeetje nog even aanhouden.' De laborant helpt mij achteloos in ligpositie om vervolgens met de precisie van een keukenontwerper de groene glinstering van de laserlijnen langs de getatoeëerde punaise puntjes op mijn bovenlijf af te stellen. 'U moet uw adem tijdens de bestraling inhouden, om te voorkomen dat we uw hart raken'. Waar ik een minuut geleden nog redelijk ambivalent was, borrelt nu een angstschreeuw omhoog. Adem inhouden? Hart raken? Ik wil als een voortvluchtige de gang op rennen. De paniek zwelt aan. Het voelt alsof er een verzwarringsdeken op mijn borstkas ligt en ik de complete inhoud van een sigarettenautomaat heb opgerookt. Ik stik, veertig hele seconden, vijf keer opnieuw. Mijn hart gaat tekeer als een confettikanon. Morgen weer.

VERHAAL F

Vanaf vanavond zal ik kijken voor je.

Ik stop een punaise of dertig in een confettikanon en verras je ogen met de glinstering als je thuiskomt. Je moet begrijpen, dat als jij vraagt om vrijheid en ruimte, dat ik minstens één ruimtesonde op je loslaat.

En ja, dat is ambivalent misschien, maar dito hou ik van je en heb ik zin in je angstschreeuw.

Ik wacht je op in mijn verwassen negligeeetje op de plek waar onze keukenontwerper in eerste instantie een romantisch “proefhoekje” bedacht. Nu een hoek met troep, want smaak zullen we nooit bezitten.

Ik ruim het op en maak plaats voor mij en mijn fantasie:

Jij, blind en bebloed, ik, een voortvluchtige op zoek naar een sigarettenautomaat en een verzwarringsdeken tegen slapeloosheid, want dit hier straks zal niet achteloos zijn.

Maar als jij verlangt naar ruimte, ben ik een fucking ruimtestation!

VERHAAL G

Wachtend op een glinstering van een voortvluchtige God

Het is dag 263 als keukenontwerper aan boord van dit helse ruimtestation. Nog altijd keurt de bemanning m'n plannen af omdat ze niet genoeg 'pazzazz' bevatten. Ik raak wanhopig.

M'n laatste ontwerp had een confettikanon als kraan, een vlammenwerper-fornuis, een discobal in de vorm van een ruimtesonde. Tevergeefs.

Ze lijken echter verrassend tevreden met hun huidige keuken, die hoofdzakelijk bestaat uit een sigarettenautomaat.

Ik ben eenzaam. Ooit complimenteerde ik een bemanningslid op d'r 'ambivalente negligeteetje'. Ze zweefde me achteloos voorbij. Had waarschijnlijk in de gaten dat ik niet weet hoe je 'ambivalent' in een zin gebruikt. Daarna heb ik niemand meer aangesproken.

Om niet gek te worden start ik iedere dag met zesmaal een angstschreeuw in m'n verzwarringsdeken, waarna ik herhaaldelijk een punaise in m'n knieholte steek tot het geen pijn meer doet.

God, verlos mij.

VERHAAL H

Een harde angstschreeuw. Dat is wat we hoorden. Daarna ging het snel: De tot dusver achteloze passanten schrikken op. Ze horen erbij, ambivalent toekijkende omstanders. Soms besluiten ze mee te doen, maar meestal staren ze ongelovig met een glinstering in de ogen toe. Het licht gaat aan. Ik kijk, verschrikt als een voortvluchtige, om me heen. Gezellig is het niet. Vies wel. Ik lig op een schmutzige verzwarringsdeken... god weet hoe lang al niet schoongemaakt. Naast me staat een sigarettenautomaat met resten van een confettikanon erop. Ik kijk naar de muur. Graffiti, me niet eerder opgevallen, toont een ruimtesonde onderweg naar een ruimtestation. Eronder de tekst "Ground Control to Major Tom". Herman, de schreeuwer, staart me aan. Ik staar terug. De - bij dag - keukenontwerper staat naakt in een negligee. In z'n vastgemaakte condoom bevindt zich een punaise. Hier eindigt de orgie in de nachtclub.

VERHAAL I

Romance in de ruimte

Anno Domini 2073. Jane slaakte een angstschreeuw toen ze nog in haar negligeeetje met een punaise achteloos het confettikanon liet afgaan. Jane is de keukenontwerper van het nieuwe, nu nog verlaten ruimtestation. Ze was vroeg wakker, wilde haar keukenontwerpen ophangen en beroerde, onhandig, het kanon. De glinstering van de confetti deed haar denken aan de sterren in de ruimte om haar heen.

Buiten zweefde de voortvluchtige astronaut Henry in een soort ruimtesonde; hij had destijds een collega omgebracht en de mootjes in zo'n ouderwetse sigarettenautomaat verborgen. Hij was uit de gevangenis ontsnapt en de ruimte ingevlucht. Met een verzwarringsdeken om zijn schouder keek hij naar het ruimtestation.

De ontmoeting tussen de keukenontwerper en de voortvluchtige was onverwacht, maar de ambivalente gevoelens verdwenen toen ze de ruimte in staarden, getroffen door de oneindige schoonheid en de mogelijkheden die voor hen lagen.

VERHAAL J

Schijnbaar achteloos maar met zeer ambivalente gevoelens observeert Frank, ooit keukenontwerper, nu voortvluchtig ruimtecrimineel, vanachter de sigarettenautomaat, zijn ex Miranda. Vorige week ontdooide hij uit een diep ingevroren slaap van dertienhonderdvierenveertig jaar, de tijd die de ruimtesonde (waarin hij van de aarde ontsnapte) erover deed de tweeduizend lichtjaar naar dit desolate ruimtestation te overbruggen. Met zijn verzwarringsdeken nog om de schouders pijnigt hij zijn hersens suf, hoe kan het dat juist zij hier is? Dan bolt, als een opwaaierende zomerjurk, pardoes haar negligeetje op, een door een confettikanon met zilveren sterren bekogeld niemendalletje, met niets eronder aan. Door de felle glinstering deinst hij terug, trapt met zijn blote voet in een punaise, vloekt binnensmonds maar luid genoeg om door Miranda gehoord te worden. Haar angstschreeuw klinkt als Wendy in dat desolate hotel Stanley, in *The Shining*, terwijl Jack met een bijl de badkamerdeur inhakt.

VERHAAL K

NIMBY

Na de verzengende hitte -die als een **verzwaringsdeken** over Amsterdam had gelegen- stak een stormachtige wind op. Maya, een goed boerende **keukenontwerper**, die zich had ingeschreven op een penthouse aan de NDSM, slaakte een **angstschreeuw** toen ze **achteloos** Het Parool opensloeg. Haar nieuwe woonwijk was door burgemeester Halsema aangemerkt als locatie voor hét Erotisch Centrum. De **glinstering** van de bouwtekeningen verbleekte bij de gedachte aan burens in een nietsverhullend **negligeetje**. Ze spoedde zich op haar VanMoof naar de dichtstbijzijnde **sigarettenautomaat**. Een sekspaleis was niet waarvoor ze De Pijp had verlaten: NIMBY! Een **ambivalent** gevoel van omgekeerde gentrificatie, als een dolende **ruimtesonde** zonder **ruimtestation**. Het **confettikanon** bleef in de kast, de housewarming werd uitgesteld. Gewapend met **punaise**, 'manifest tegen het EC' en een havercappu bezette Maya als een **voortvluchtige** de A10 tot het onzalige plan van de baan was en de storm ging liggen.

VERHAAL L

De woongroep wilde al heel lang een surpriseparty houden voor Janno.

Voor de achteloze huisgenoot, die iedere dag stipt tien uur een ansichtkaart op het gemeenschappelijke prikbord tegen de sigarettenautomaat prikte, met een gestolen punaise: groetjes uit Janno's ruimtestation. Voor de ontslagen keukenontwerper, die dankzij zijn afschuwelijke angstschreeuw alle IKEA-bezoekers naar de beddenafdeling had weggejaagd en die na traumatherapie een verzwaringsdeken op recept moesten afhalen. Voor de 'attente shagdraaier', die zaterdagochtenden bij de portiekbrievenbussen de voortvluchtige Olga tweedehandsjes in haar armen duwde zodra ze terugkwam van haar prullenbakronde. Zoals het vunzige negligeeetje van laatst.

Olga trok Janno mee.

'Meekomen,' prevelde Olga met een glinstering in haar ogen. Janno hoopte op lichtflitsen en buitenaards gedruis. Alarmerend zou de ruimtesonde hem aangeven als nieuwe ontdekking.

'SURPRISE!'

Gekrijs trok hem uit zijn fantasie.

De ambivalente Janno keek naar hoe het confettikanon zijn gezicht volspoot met zilveren glitters.

VERHAAL M

Het tij zat mee. De maan was weer "hot"! In zijn hoofd maakte hij allang geen ambivalente gedachtensprongetjes meer.

Zijn dochter speelde in haar negligeeetje achteloos met een punaise. Zij zou straks droomloos slapen dankzij haar verzwarringsdeken, terwijl hij de aarde zou beroven van eb en vloed.

Als rondtrekkend raketgeleerde leverde hij zijn diensten aan de hoogste bidder. Men noemde hem de voortvluchtige keukenontwerper.

Op basis van het werkingsprincipe van het confettikanon had hij afgelopen zondag vanuit zijn achtertuin een ruimtesonde gelanceerd met een serieuze kernkop erop.

Het controlepaneel had hij ingebouwd in een oude sigarettenautomaat. Als hij schuifjes één, drie en acht uittrok, zou zijn zwaard der wrake, na het bemande ruimtestation gepasseerd te zijn, om zes uur precies de noordkant van de maan verpulveren.

Alleen de glinstering in zijn ogen verraadde, dat hij zich verheugde op de collectieve angstschreeuw bij het ochtendkrieken!

VERHAAL N

stiltecoupé, oudejaarsavond.

23:57.

gegiechel achter me. gefluister aan mijn zij. gesis van openende deuren.

mensen in de wildste kleding stromen naar binnen - een man gekleed in de stank van een sigarettenautomaat, een vrouw in slechts een negligeeetje; nog onderweg of alweer op huize aan?

we zijn allemaal zo achteloos verdwaald.

23:58.

de rust keert terug, de trein vertrekt. gesprekken beginnen - wat zijn jouw teleurstellingen? men kijkt ambivalent terug, bewaart hun positiviteit. de vrouw vertelt over haar scheiding, nu een gebroken huis.

de man blijkt keukenontwerper te zijn. hij biedt zijn verzwaringsdeken aan.

er ontstaat een band.

23:59.

ik beweeg mij door de coupé zoals ik mij door de jaren beweeg, een voortvluchtige ruimtesonde, scherend langs een onbemand ruimtestation.

voor een seconde kan men een punaise horen vallen.

0:00.

de lucht klapt open als confettikanon.

vreugdegejuich, angstschreeuw - niets zegt "stiltecoupé" als de glinstering van opstandigheid.

VERHAAL O

“De ruimtesonde lijkt gerepareerd, juffrouw, dus geen paniek.” Een glinstering trekt door haar ogen.

“Maar dit was tegen de afspraak hè, meneer Leijten?” Haar houding tegenover hem was ambivalent; hij kon lastig zijn, maar tegelijkertijd het confettikanon van haar werkdag. Hij staat op, beent de kamer door, als voortvluchtige. Achteloos raapt hij het negligeetje op, hangt het op met de punaise. Vastigheid, routine.

“Meneer Leijten, kunt u uitleggen wat er vannacht nou gebeurde?” Hij ontwijkt haar blik.

“Meneer Leijten?”

Hij grauwt een angstschreeuw. “Ik wens geen preek te krijgen van de keukenontwerper van de missie. Ik ben de enige in dit ruimtestation met enig gevoel voor het grote plaatje.”

“U heeft de sigarettenautomaat weer kapot gemaakt. Weet u weer waar we zijn?” Hij zucht.

Ze staat op, begeleidt hem naar bed. “Ga maar slapen, meneer Leijten”.

Ze slaat de verzwaringsdeken om z'n frêle lijf.